Marile întruniri ale Frontului Renașterii Naționale, în țară

LA GALAȚI

Galați, 15 Ianuarie

Pentru întrunirea Frontului Renașterii Naționale grupuri din toate straturile sociale se revărsau în valuri spre străzile din centrul Galaților; veneau în grupuri compacte, cu steaguri și placarde cântând imnuri patriotice.

Gara a fost frumos împodobită cu steaguri și cu scoarțe naționale și plante.

In așteptarea oaspeților, au venit pe peronul gării d. rezident regal Victor Cădere, împreună cu d. secretar general Miloteanu; prefecții celor 10 județe, inspectorii generali ai diferitelor departamente din ținut, capii tuturor autorităților civile și militare și șefii de instituții publice.

In mod special a venit să salute pe membrii guvernului d. general Popescu, comandantul corpului 3 armată teritorial.

La ora 11 acceleratul de București își face apariția, vagonul special cu d-nii miniștri este tras în fața salonului gării. Coboară d-nii: Grigore Gafencu, ministru al afacerilor străine; Mihail Ralea, ministrul muncii, însoțiți de directorii de cabinet.

Intrunirea dela teatrul „Odeon"

La ora 12 s'a deschis întrunirea din sala teatrului Odeon.

Apariția membrilor guvernului este salutată cu aplauze.

Intrunirea e prezidată de d. general Arthur Grigorescu.

Au rostit cuvântări: preotul **Constantinescu**, în numele bisericei; **Ion Borvizeanu**, președintele Camerei de comerț și de industrie din Galați; inspectorul școlar **Stoica**, în numele învățătorimei din ținutul Dunărea de Jos; locotenent invalid **Petre Dima**, în numele marilor mutilați ai războiului; dr. Dumitru Lazăr și dr. Nicolae Alexandrescu în numele colegiului militar și d-nii miniștri Gafencu și Ralea.

Intrunirea dela teatrul „Central"

Și în sala teatrului „Central" apariția pe scenă a membrilor guvernului și d-lui rezident regal Cădere este de asemeni salutată cu aplauze.

Orchestra funcționarilor publici, acompaniată de cor, a intonat Imnul regal.

Țăranii și muncitorii, cari ocupau galeriile, manifestează călduros pentru Capul Statului.

D. general dr. Traian Gruescu, primarul municipiului Galați, prezidează întrunirea pentru cei care nu mai avuseră loc în sală.

CUVÂNTĂRILE

CUVANTAREA D-LUI GEN. GRUESCU, PRIMARUL MUNICIPIULUI

Pentru orașul nostru este o mândrie să adăpostească astăzi pe excelențele voastre și delegațiile venite din toate județele ținutului Dunării de Jos la întrunirea Frontului Renașterii Naționale.

Cu adâncă emoție, gândul nostru se îndreaptă în prim loc către M. S. Regele, animatorul suprem al tuturor energiilor acestei țări. Lui trebuie să-I mulțumim de prefacerea care se petrece acum în țară. Mulțumese excelențelor voastre că a-ți binevoit a participa la această măreață întrunire, vă mulțumesc dv., delegați și concetățeni, că a-ți venit în număr atât de impresionant să ascultați cuvântul înaripat al oratorilor care se vor succede la tribună.

CUVANTAREA D-LUI H. ZIGREA, PREȘEDINTELE CAMEREI DE MUNCA DIN GALAȚI

In numele tuturor breslașilor din ținutul Dunărea de jos vin în fața acestei adunări să aduc M. S. Regelui Carol al II-lea prinosul nostru de adâncă dragoste și recunoștință, căci El, Suveranul, prin noua Constituție a restaurat munca românească în drepturile ei firești — drepturi ce i-au fost escamotate în mod treptat de elemente uzurpătoare — El — Regele nostru a restabilit principiul sacru al drepturilor politice condiționate exclusiv de prestare de muncă cinstită și legală.

Breslașii români din ținutul Dunării de jos, întocmai fraților din restul țării, nu pot uita că iubitul nostru Suveran a restaurat cu înțelepciune și fermitate liniștea, ordinea și disciplina în țară, elemente care chezășuesc muncii posibilitatea de acțiune și de prosperitate.

Deaceea din adâncul inimii noastre, meseriașii, funcționarii particulari și lucrători din acest ținut aclamă pe M. S. Regele Carol al II-lea ca Rege al muncii românești.

Copleșit de grandiosul spirit care străbate această adunare, dați-mi mie voie, modest meseriaș român, să închin cuvântarea mea și s'o încheiu cu destăinuirea sentimentului și convingerii care îmi umple cugetul și inima.

Acestea se îndreaptă cu smerenie către Suveran pe care îl rugăm astfel: Majestate, breslașii de toate categoriile profesionale se consideră mobilizați în serviciul patriei. Armata muncii românești stă gata la porunca Voastră Suverană! Sire! Dați porunca, căci oștirea a doua a țării, oștirea muncii românești Vă urmează pe calea pe care i-o veți arăta. Această cale, nu poate duce decât la mărirea patriei și la fericirea națiunii române.

Trăiască M. S. Regele Carol al II-lea, Trăiască Frontul Renașterii Naționale!

CUVANTAREA D-LUI C. C. BRAESKU

In vremurile acestea de adâncă prefaceri, în vremurile acestea când sufletul mulțimei s'a sbuciumat îndelung, când în această țară se așează o viață nouă, o stare de lucruri noi, aceste întruniri, ești din cadrul vechilor adunări politice, sunt acte de spovedanie solemnă a mulțimii, în fața Națiunei însăși și în fața Regelui, care conduce această țară. (Vii aplauze).

Vorbesc astăzi în numele vechilor prieteni ai lui Octavian Goga. Vorbesc nu numai în numele celor din Râmnicu-Sărat, ci în numele tuturor acelor suflete calde, leale și cinstite, care, credincioase marelui ideal, care a înaripat viața lui Octavian Goga până la moarte, au rămas credincioase marelor comandamente naționale pe care regimul de astăzi le reprezintă așa de frumos și așa de înălțător. (Aplauze prelungite).

Suntem hotărâți să mergem până la capăt, fără rezervă, în această luptă. Noi ne-am strâns cu toții astăzi pe baricadele muncii și ale datoriei. Am înnăbușit în sufletele noastre tot ce a fost în trecut reminiscență de viață veche, de vechi păcate și greșeli, toate s'au năruit sub presiunea acestei mari mișcări de purificare a sufletului românesc. Astăzi, ne-am strâns cu toții în jurul cârmuitorilor țării, în fruntea cărora stă de veghe și drept chezășie a biruinței marei mișcări de renaștere națională însuși Majestatea Sa Regele Carol II. (Aplauze prelungite, ovațiuni), care este nu numai un conducător de popor, dar un suflet mare, un creator și un adevărat om de stat, care a călcat toate barierele ce-L puteau despărți de multime și a coborît în mijlocul acestei mulțimi. Așa se explică faptul că Majestatea Sa, ori de câte ori a fost vorba de muncitorime, a vorbit, așa cum a declarat și zilele trecute, într'un interview, unui gazetar din străinătate — și trebue să-I fim recunoscători pentru cuvintele acestea impresionante, — că „muncitorimea și țărănimea sunt adevărata bogăție a acestei țări". (Aplauze prelungite).

Trăiască Majestatea Sa Regele, trăiască Națiunea română, una și indivizibilă. (Aplauze prelungite, adunarea ovaționează îndelung pe Majestatea Sa Regele).

Membrii guvernului și oficialitățile, la adunare

CUVANTAREA D-LUI VOICU NITESCU, IN NUMELE ARDEALULUI

Grăesc aci ca om liber în numele Ardealului liber. Sunt adânc impresionat de această enormă massă de lume și adânc mulțumit, fiindcă din toate acestе nenumărate capete se ridică parcă o singură simțire, un singur suflet și o singură bătaie de inimă. Această lume înfățișează forța, înfățișează cunoștința, înfățișează sufletul pregătit al neamului, pentru a face față oricăror încercări și pentru a arăta hotărârea noastră nestrămutată de a apăra cu orice preț integritatea acestei țări. (aplauze puternice).

Ardealul s'a menținut în veacurile de urgie de altădată — și pentru a judeca o situație din prezent, trebue să cunoaștem bine trecutul — Ardealul s'a menținut prin veacurile de urgie în care a trăit altă dată numai grație solidarității tuturor fiilor lui.

Eu nu cred că misiunea noastră, a Neamului Românesc, s'a terminat odată cu înfăptuirea Unirii. Dacă necesară a fost solidaritatea, uniunea Neamului înainte de războiu, pentru a făuri idealul național, unirea națională, tot așa de necesară este această solidaritate pentru a menține patrimoniul sfânt la temelia căruia stau osemintele moșilor, părinților noștri și strămoșilor noștri.

Sufletul Ardealului întreg este în acest Front al Renașterii Naționale.

Ardealul este ținta de căpetenie a preocupărilor noastre și ținem să se știe pretutindeni că hotarele Ardealului nu se reazemă pe țărușii artificiali puși, ci se reazemă pe unanimitatea sufletului Ardealului. (aplauze prelungite). Se reazemă, acolo la graniță, pe oasele, pe jertfele și pe sângele înaintașilor noștri, (aplauze).

Am fost închis pe vremuri, altădată, pentru credințele mele de stăpânirea dela Budapesta. N'am înțeles, noi Ardelenii, pentru toate prigoanele pe care le-am suferit, să ne răzbunăm, să avem atitudini de ură, ori cuvinte de răzbunare. Poporul românesc este cu mult mai nobil decât să trăiască prin prigoană, prin ură și prin sfărâmarea altor neamuri. (aplauze). Poporul românesc este poate cel mai tolerant neam de pe fața pământului. Nicăeri în istoria noastră nu se înfățișează atitudini de barbarie ale poporului românesc față de alte neamuri. Cu cădere este deci și cu dreptate ca acest popor, care și-a înfățișat cu prisosință întregei lumi virtuțile sale, capacitatea lui de a se încadra în ritmul civilizației umane, să continue să stea aci sentinelă vitează a acestei civilizațiuni și garanție supremă că aici la porțile Orientului apropiat, există un popor care apără ordinea și care stă în slujba civilizației și a păcii. (aplauze puternice).

Ținem să spunem aici nu numai în numele Ardealului, ci și în numele tuturor românilor, în slujba cărora am stat totdeauna, că această unire, această solidaritate care se manifestă în sânul Frontului Renașterii Naționale, ne este scumpă tuturor. Ea a fost al doilea ideal al nostru, după idealul de înfăptuire a însăși unirei naționale. (aplauze).

Să nu mai fim împărțiți în tabere vrăjmașe, să nu ne mai certăm frate cu frate, să nu se mai certe orășanul cu săteanul, să nu mai împărțim neamul nostru în frânturi de clase, pentru ca al treilea, dușmanul, să se bucure de despărțirea, de dușmăniile noastre. Să fim uniți cu toții, neamul nostru întreg dela Nistru pân' la Tisa în jurul Majestății Sale Regelui (urale prelungite), a cărui autoritate va garanta perpetuitatea acestei solidarități. Să ne sprijinim toți, intelectuali și muncitori, orășeni și săteni, regățeni și ardeleni, toți să fim uniți pentru a ne păstra acest sfânt patrimoniu, căruia noi cu sfințenie și cu duioșie îi zicem România întregită, a noastră a tuturor și, niciodată mai mult, a altora (aplauze prelungite).

CUVANTAREA D-LUI RADU PORTOCALA, FOST MINISTRU

O politică incalificabilă a unui tarif scelerat de cale ferată, ridicolul tragic al lipsei drumurilor și podurilor între două orașe la o depărtare de 18 km., deși trăind o existență organică indivizibilă, absența totală a unui program de coordonare economică a porturilor maritime, nicio preocupare pentru valorificarea ținuturilor inundabile, pline de cele mai nesfârșite bogății, niciun interes pentru noile perspective și formule ce se pregătesc Dunării, fie prin noulle canaluri și drumuri internaționale, fie prin tratate ca acela dela Montreaux, iată, doamnelor și domnilor, câteva numai din aspectele cari ne zugrăvesc repede foloasele răposatei democrații.

Nicăeri, nicăeri mai dramatic decât la Galați și la Brăila, nu lâncezesc ruinele și devastările ultimelor două decenii. Și doar Galații și Brăila nu sunt creațiuni nici ale vreunei legi, nici ale vreunui guvern, pentruca, fără pedeapsă criminală să fie îngăduit a le distruge până aproape de temelii, oamenilor cari au oscilat numai între lene și prevaricațiune.

Sub puterea electoralului, agentul electoral, agentul de profesiune negustor de voturi, speculând mijloacele psihice și mai ales absența moralei, terorriza și șantaja partidele. El este microbul care a infectat sufletul partidelor politice, împiedicând primenirea cadrelor și purificarea vieții publice (aplauze).

Dar Frontul Renașterii Naționale l-a ucis, încolonând întreaga națiune sănătoasă și conștientă, în rândurile lui, în noua eșire socială. Au rămas deoparte doar câțiva oameni, cari dibuesc prin ceață. Asemeni strigoilor, cari populează basmele pentru copii, rătăcesc singuratici, caută ireal, mai nădăjduiesc încă imposibilul. Dar în fața lor stă Națiunea întreagă în picioare hotărâtă, de mai înainte învingătoare.

Iată temelia Frontului, iată pe ce se sprijină Frontul Renașterii Naționale.

Eu prevăd și prevestesc și pentru Brăila, vremuri noi, vremuri bune. E necesar însă pentru aceasta ca Guvernul Țării — și cât mai grabnic — să acorde acestor două porturi un tratament preferențial, chiar dacă n'ar fi decât provizoriu (aplauze).

Cea mai potrivită soluție, — în afară de măsurile de ordin technic, — este creearea unui regim de porto-franc pentru întreaga regiune a ambelor porturi, cari vor deveni astfel un singur laborator imens al întregului ținut al Dunării de jos (aplauze).

M. S. Regele a luat astăzi Țara din mâna partidelor politice și a restituit-o Națiunii românești (aplauze prelungite). El a îndrumat astfel neamul românesc grăbindu-i pașii, scurtându-i drumul către civilizația strălucitoare, la care îl chiamă misiunea lui istorică, în lumina fericită a tuturor veacurilor viitoare (aplauze).

Brăila întreagă, județ și oraș, cu sufletul înseninat de un nou ideal, strigă din adâncurile sufletești cele mai curate: Trăiască Majestatea Sa Regele! (aplauze prelungite și îndelung repetate, ovațiuni).

CUVÂNTAREA D-LUI MINISTRU MIHAIL RALEA

Dacă ar trebui să mă exprim în termeni de stare civilă, aș spune că am venit aici într'o dublă însărcinare: ca să efectuez mai întâi un act de deces, și în urmă să asist la un act de botez, care va consfinți nașterea unui nou organism.

Un act de deces. O lume care se înmormântează astăzi într'un cimitir, cu toate credințele, cu toate ideile, cu toate valorile ei de carton.

Ce a făcut ca acest vechi regim să se prăbușească?

Multe și variate racile. Voi enumera însă numai trei: egoismul, venalitatea și incompetența.

Egoismul. Abia un an acum, românii se urau între ei, Țara era sfâșiată într'o serie infinită de parcele de ură. Fiecare din noi am servit, ca cetățeni conștienți, o grupare și o serie de interese care credeam că în succesiunea timpului se vor alterna armonic pentru a se echilibra între dânsele, și am constatat după aceea că s'a exagerat, pentru că am făcut, fiecare din credințe fatal limitate, biserici universale și infailibile.

Erau între noi tot felul de diferențe, erau tot felul de motive de ură care se exploatau. Mai întâi, ura de clasă. Țara era împărțită în două clase, în exploatați și exploatatori. Țara împărțită în oameni care urau pe ceilalți și care credeau că venitul național se împarte nedrept.

In al doilea rând, o ură de provincii. Provincii care, ca și cum n'ar fi făcut parte din trupul aceleeași Patrii, se întreceau unele cu altele nu în emulație crescândă, ci în ură și în invidie.

O ură de partide, adică ură între acele grupări de arendași de voturi, care tindeau către monopolul puterii fără să îngăduie o succesiune normală și echilibrată.

In fine, ceeace era mai teribil și mai original în țara noastră, o ură de generații. Căci, omenirea a cunoscut de toate și lupte de rasă, și lupte de clasă, și lupte între credințe religioase. Dar ni se cuvine nouă pentru prima oară omagiul originalității de a fi introdus un nou capitol de ură, aceea între părinți și copiii lor, de a fi introdus pentru prima oară ideea că bătrânii trebuesc înlocuiți înainte de vreme și că tinerețului i se cuvine tot. Bătrâni care nu voiau să cedeze în egoismul lor; tineri nerăbdători, care voiau să prăbușească o lume pentru a intra mai de vreme decât se cuvenea pe arena istoriei.

Toate acestea s'au dus, s'au prăbușit într'o bună zi. Nu printr'o revoluție sângeroasă, nu printr'o mișcare demagogică care ar fi trebuit să deslănțuiască massele, ci printr'un simplu gest regal, care a consfințit pe Marele nostru Suveran ca Marele Revolutionar al timpului nostru. (Aplauze prelungite, strigăte puternice de Trăiască Majestatea Sa Regele Carol al II-lea).

Astfel fiind făcută această revoluție, ea a avut avantajul de a îmbina continuitatea cu noutatea. N'a fost o revoluție jacobină, care să șteargă toate tradițiunile și toate instituțiunile trecutului, ci a fost o îmbinare de experiență viabilă și fecundă, cu noutatea introdusă pentru a continua cu sânge proaspăt ființa istorică a poporului nostru.

Aceasta a fost revoluția regală, aceasta însemnează Frontul Renașterii Naționale, care nu trebue tălmăcit ca o revenire la un nou partid cu vechile lui cadre, ci ca o încadrare nouă a Națiunii Române într'o formă vie de dreptate și de producțiune, în care nu se mai cunoaște nici ură, nici incompetență. (Aplauze prelungite).

Ce vom face de aci înainte și cum vom lucra, care sunt principalele caractere ale noului organism pe care îl botezăm astăzi?

Frontul Renașterii Naționale va trebui să fie un regim unitar național. El va trebui să înlăture motivele de ură care despărțeau pe români. Va trebui să îndepărteze lupta de clasă. Conducătorii, patronii și muncitorii, să înțeleagă că și unii și alții vor trebui să fie colaboratori într'o sfântă muncă națională, menită să propășească națiunea întreagă prin înfrățirea lor.

Provinciile vor trebui, respectându-și particularitățile lor locale, să înțeleagă că pe deasupra tuturor este națiunea română eternă.

Generațiile să înțeleagă că experiența bătrânilor și entuziasmul tinerilor trebuesc armonizate pentru a ajunge la ceeace făceau anticii: torța din mâna bătrânilor trecea în mâna tinerilor.

In fine, Frontul Renașterii Naționale, va trebui să refacă ceeace s'a uitat și s'a pierdut: refacerea valorilor în viața publică. Cum era până acum, când fiecare era bun la orice iar criteriul electoral era singurul care determina locul în stat pe care-l ocupa fiecare, o țară nu putea propăși. Va trebui să refacem ideea că nu se poate cuceri nimic decât prin talent, muncă și merite (aplauze) și nu prin mișcări colective fie de generații sau de clasă, care să smulgă într'o zi și să introducă pe unii în locuri pe cari nu le-au meritat nici prin stagiul de muncă, nici prin merite personale (vii aplauze).

In aceste gânduri, permiteți-mi ca la acest act de botez cu tot optimismul să strig: Trăiască Frontul Renașteri Naționale. Trăiască Majestatea Sa Regele Carol al II-lea. (Aplauze prelungite, ovațiuni).

Cuvântarea d-lui ministru Grigore Gafencu

In Galați mi-a fost dat, acum un an și ceva, să țin cel din urmă al meu discurs politic, sub vechiul regim. Am ținut la cinstea să țin tot aici, cea dintâi cuvântare a mea sub regimul cel nou, — regimul Frontului Renașterii Naționale.

Simțeam ca o datorie față de mine, și față de dvs., dintre care mulți mi-au arătat în nenumărate rânduri, încredere și dragoste ca să lămuresc simțămintele care m'au adus în acest Front. Când vorbesc de dvs., de care mă leagă amintirea atâtor întâlniri și întruniri, în care am avut parte să vorbesc despre năzuințe de politică internă dar mai ales despre griji și gânduri de politică externă, nu mă gândesc numai la prietenii de partid ci la prietenia pe care mi-au arătat-o, fără deosebire de partid, cei mai mulți cetățeni ai Galaților, alături și împreună cu cari am împărtășit nu odată, aceiași încredere în propășirea acestui mare oraș, aceiași credință în înaltele destine ale țării.

Ce m'a împins spre Frontul Național, în care sunt fericit să vă regăsec pe toți? Mai întâi, o năzuință a firii mele, de a căuta și de a găsi prieteni, și dincolo de îngrădirile de partid. Simțeam cum simt atâți bărbați, cari au trăit luptând și muncind, vremile atât de însemnate în istoria țării, din preajma marelui război, până în preajma grelelor frământări de azi, că în calea românismului care își apără ființa, unitatea și menirea sunt îngrădiri și deosebiri care trebue să piară.

Apoi, prioceperea limpede a îndatoririlor noastre în situația de azi, care în vâltoarea unor turburări amenințătoare ne pare a fi și este, cine ar putea-o tăgădui, deosebit de serioasă. Mă gândesc la alegerile de acum un an, când în fiecare târg, în fiecare comună din acest județ, chiar în acele sate frumoase din valea Horâncei, unde e atât de greu de pătruns în zilele de îngheț și de ninsoare, luptam între noi, zece, douăsprezece, cincispreze partide, fiecare cu mai multe „disidențe și bisericuțe", și îmi amintesc câte energii, câtă bunăvoință, cât dor de muncă și câtă dragoste de țară se iroseau în zadar. Am înlocuit toate acele frânturi din sufletul neamului, nu printr'un nou partid și printr'o nouă ideologie, ci printr'o faptă, — fiindcă de fapte e trebuință azi — prin fapta care ne încheagă pe toți la o laltă pentru ca în fața unei primejdii comune, să trăim, să luptăm, să fim toți împreună.

Imi place cuvântul „Front", fiindcă spune tot ce trebue să spună. El cuprinde gândul de primejdie dar și hotărîrea liniștită și neînfricată de a-i face față cu bărbăție. El înseamnă jertfă, luptă, unitate. Simțim când ne luăm locul în Front cum se strâng în jurul nostru, rândurile dese ale camarazilor. Simțim, că nu mai e vorba de alegeri ci de soarta țării. Și auzim limpede și hotărît glasul Comandantului, — glasul Aceluia căruia îi e hărăzit, în zilele de grea cumpănă, să fie o legătură vie între români, statornicind prin însăși ființa Sa ca și prin înțeleptele Sale porunci, continuitatea și unitatea neamului: glasul Regelui.

M'a îndemnat de asemenea să intru în Front, grija pe care am închinat-o necontenit, — gălățenii o știu mai bine ca oricine — problemelor noastre externe. Fiindcă nu e ramură a acțiunii politice care să ceară mai mult, unitate în gândire, în simțiminte și în hotărîri, ca acțiunea noastră în afară.

Mi-a plăcut totdeauna să gândesc, aci, la gurile Dunării, punct geografic de mare însemnătate politică pentru noi, sau cum s'ar zice azi punct „geo-politic" hotărîtor, fiindcă aci, pentru cine știe să vadă, se desfășoară în fața ochilor întregul plan al legăturilor noastre externe firești — plan înrâurit aci mai mult ca oriunde de poruncile vieții noastre economice, îngrădit de condițiile siguranței noastre de stat și îndreptat spre falnica împlinire a menirii noastre în viitor.

De această politică externă, vă voi vorbi în câteva cuvinte și acum, cu toată măsura pe care mi-o impun răspunderile mele de azi, dar cu aceiași prietenie și aceiași sinceritate ca altă dată.

Dunărea, legătura plină de viață și de putere între orașe și țări, câștigă, în măsura în care apele ei se apropie de marea liberă, o însemnătate internațională tot mai mare.

Totuși, nicăeri nu e mai românească decât aci, la Galați, la încrucișarea atâtor drumuri mari, din Apus, din Miază-Noapte, din Răsărit și din Miază-Zi, și nicăeri uriașul fluviu strâns de o parte și de alta de maluri românești nu e de mai aproape legat de propășirea și de soarta acestei țări. Cine nu-și dă seama aci, că suntem exponentul spre Răsărit — spre Marea Neagră și mările calde — a întregului basin dunărean, în care se strâng roadele muncii și ale puterii de viață nu numai ale noastre dar ale tuturor statelor așezate dealungul fluviului? Această legătură firească între gospodării vecine sau apropiate, cere să-i recunoaștem cu toții însemnătatea ce i se cuvine. După ce vom ști să îndestulăm, în cadrul unei pașnice colaborări, interese ce se potrivesc și se înrudesc între ele, Dunărea va fi, pentru toate țările prin care curge, isvor de propășire și de putere.

Cine nu pricepe însă deasemeni, că înalta menire pe care o avem de împlinit atârnă de libertatea pe care o vom păstra la gurile Dunării, spre mulțumirea tuturor intereselor atât de felurite și de îndepărtate care se întâlnesc aci, și care mai întotdeauna s'au împăcat prietenește cu ale noastre? In adevăr, aci, la gurile Dunării ne dăm seama că ființa și libertatea statului românesc, — ținta străduințelor noastre de veacuri — sunt o chezășie de pace și un interes internațional de cea mai mare însemnătate.

Poate că una din instituțiile vechi, legată de gurile acestui fluviu, e, cu toate formele pe care le-a îmbrăcat până azi, o mărturie și o consfințire a acestui adevăr? Formele au fost schimbate de curând, prin bună învoială. Comisiunea Europeană a Dunării a rămas ceeace totdeauna am voit să fie: alături de trei drapele prietene. Nădăjduim că în rândul acestor prieteni încercați, de care ne leagă demult simțiminte de încredere și de simpatie, va intra în curând o nouă Mare Putere al cărei rol pe Dunăre a însemnat și cere dovedește un interes crescând pentru desvoltarea relațiilor dunărene: Reichul german. Nădăjduim deasemenea că această putere va colabora cu noi și în celelalte instituții internaționale existente care rânduesc navigația pe Dunăre.

Cum să nu ne amintim că printre drumurile care se încrucișează aci, e drumul mare și pe care l-am dori cât mai frecventat care vine din Polonia, legând și mai mult pe aliații noștri de noi și marea Baltică de marea Neagră? In jurul nostru vedem atâtea stări care contribue la lămurirea situației: în fața hotarul Nistrului pe care îl întărim prin raporturi neturburate de bună vecinătate, la Sud, interesele atât de strâns legate între ele dintre gurile Dunării și strâmtorile mării Negre, pe care le apărăm în comun cu prietenii noștri din Pactul Balcanic.

Când mă gândesc la legăturile pe care Dunărea le poate strânge nu numai între state prietene, deplin solidare cum sunt de pildă România și Iugoslavia, dar și între alții vecini, cu care împărtășim pe lângă nevoia de a organiza împreună gospodăriile noastre atât de asemănătoare și trebuința de a înmulți căile de comunicație și mijloacele de a ne cunoaște și de a ne prețui mai bine, îmi vine în minte și legătura pe care o poate statornici, fluviul care înseamnă rostul și menirea statului nostru, între toți cetățenii acestei țări, fără deosebire de limbă și de origină.

Un bărbat de stat vecin a vorbit nu de mult de jalnica situație a minorităților etnice, cuprinse cu „deasila într'un corp străin" și care au rămas străine de „istoria și de ideia de stat" a țării în care trăesc.

Nu tăgăduesc că istoria și ideia de stat sunt înrâurite, înainte de toate, într'o țară unde e o mare majoritate națională, de ființa și de voința acelei majorități. E firesc și e bine să fie așa. Intr'o țară de pildă unde românii sunt 80 la sută, ființa lor națională e hotărîtoare. Nimic nu împiedică însă majoritatea ca și minoritățile să-și înalțe privirile spre acele țeluri comune, pe care le are de atins statul în cuprinsul căruia trăiesc laolaltă. Aceste țeluri sunt mai întotdeauna statornicite prin stări istorice și geografice, prin interese de viață și de gospodărie, — printr'un fluviu, de pildă, care curge neturburat de frământările anilor, cum curge Dunărea din fața noastră pe calea ei trasă de Dumnezeu — și cine vrea pace între oameni și bună înțelegere, se pleacă în fața acestui veșnic adevăr.

Poporul român vrea această pace. Iar guvernul se străduește, cu un spirit înțelegător și prietenesc, să vegheze asupra intereselor culturale, școlare, economice ale cetățenilor de altă limbă sau de altă religie. Mai mult, guvernul a îndemnat, pe temeiul unor formule binevoitoare, pe acești cetățeni, să lupte în rândurile Frontului Național, pentru năzuințele lor îndreptățite, dar și pentru statul care îi cuprinde, îi apără și le face dreptate. Nu am nimic de adăugat la lămuririle atât de precise pe care le-a dat în această privință d. ministru de interne, Armand Călinescu, decât să exprim doar mulțumirea mea că germanii, cetățeni români, au și luat locul lor rândurile noastre. Nădăjduim că alte minorități vor urma această pildă. Atârnă de spiritul lor de înțelegere ca să împlinim o operă de apropiere pe care o urmărim cu toată sinceritatea. Trebue mai ales ca toată lumea să priceapă nevoia unei pașnice înțelegeri în cuprinsul unei discipline de stat, fiindcă războiul, răsturnător de stări și de state, nu aduce „schimbări" ci numai prăbușiri.

Țin să închei această cuvântare, stăruind asupra faptului că Frontul Național e înainte de toate un Front de unire. Așa îl vrea Majestatea Sa Regele care cu înalta Lui înțelepciune a priceput cel dintâi rostul vremilor și chemarea neamului nostru. Așa îl vrem cu toții.

Unire între românii din aceiaș generație, unire între generațiile deosebite, cuprinzând experiența bărbaților care au slujit țara, voința și puterea de muncă a celor ce o slujesc azi ca și năzuințele avântate ale tinerețului.

Sunt multe legături ce pot strânge acest neam într'un singur chiag. Eu văd una deasupra tuturor celorlalte: dragostea. Dragostea de țară, dragostea între români — dragoste care întinde o dâră de lumină peste a tâtea patimi vechi și de care e nevoe, pentru ca la căldura flacărei ei curate să se călească „Frontul", care poate fi zid de apărare în zilele de luptă, iar în timp de pace, temelia pe care să ridicăm casa noastră de mâine.

D. ministru Gafencu la aduna rea F. R. N.

ALTE CUVANTARI

Au mai vorbit: protopopul județului Covurlui, Stoica, în numele bisericii; d. Apostol Popa, președintele Camerei de comerț și de industrie, în numele comercianților și industriașilor; d. Ghiță Puiu muncitor, în numele muncitorimii; d. Petre Puchianu, în numele învățătorilor; d. Titu Codreanu, președintele Camerei agricole, în numele agricultorilor; d. Constantinov, primarul orașului Ismail, în numele profesorilor secundari ai ținutului; d. C. Vâlcu, în numele țărănimii.

TELEGRAMA ADRESATA SUVERANULUI

După terminarea cuvântărilor, d. general dr. Gruescu, primarul municipiului Galați, președintele adunării, dă citire următoarei telegrame adresată Majestății Sale Regelui Carol al II-lea, aclamată îndelung de întreaga asistență:

„Frontul Renașterii Naționale strâns unit în jurul Majestății Voastre pentru serviciul necondiționat pentru Țară, în adunarea de astăzi din Galați, care a strâns într'un mănunchiu mii de reprezentanți ai plugarilor, orășenilor, intelectualilor și breslelor din cele zece județe ale ținutului Dunărea de jos, urează cu cel mai profund respect Majestății Voastre, cea mai desăvârșită isbândă în măreața operă de Renaștere Națională".

Mihail Ralea, Gr. Gafencu, miniștri; Voicu Nițescu, Radu Portocală, foști miniștri; Victor Cădere, rezident regal; Dr. general Gruescu, primar, președintele adunării.

DEFILAREA

După terminarea întrunirilor, la ora 2, a început defilarea mulțimii din cele 10 județe ale ținutului „Dunărea de Jos".

Membrii guvernului, d. rezident regal, prefecții celor 10 județe și celelalte autorități se aflau pe scările palatului rezidenței ținutului.

Muzica marinei regale intonează un marș și defilarea începe cu societățile din Galați, cu steagurile lor. Urmează cei veniți din Râmnicul Sărat în costume naționale. Ei poartă pancarte cu inscripții omagiale la adresa Suveranului. Vin ba-

(Continuare in pag. 6-a)

Asistența la adunarea F. R. N.